

BARTHA GUSZTÁV

TRAUMA

XVI.

Én, Szilágyi Ádám, a nagy bosszúálló.

Ph-h!

Megkésett bosszú, nem várt bosszú, jogos bosszú, ja...

Grandiózus, az nincs.

Mi lehet még?

Becsületes aligha.

Értelmező szótáramban a bosszú, és nemcsak akkor, mikor az elkövetője nem tölti hátralévő életét a rácsok mögött – alattomos dolog. A rossz, a rosszabb, és a még rosszabb emberek aljas türelemjátéka. Ez ezer százalék, Gizi néni, de talán, ha... izé, szóval, amint megtalálom a Kincses szigetet, vagyis a szigeten a kincset...

Miért, miért...

Az Albi kétszáz dollárja sehol, vagyis Eszter kórházi kisszekrényének a fiókjában, találóbban, a patikákban. Persze, hogy széthintettem, hess-huss, hadd jusson mindegyikbe.

„A gyávaságra nincs mentség.”

Ja!

Ráadásul a doktornőnek egy kopijkát sem adtam, pontosabban, köpenyzebbe süllyesztette a kezét azzal, hogy elvből nem fogad el hálapénzt. Gondoltam, hoztam is meg nem is, adtam is meg nem is alapon, a borítékot legfeljebb az íróasztalán felejttem. Egész véletlenül.

– Meg se próbálkozzon velem!

Ha nem, hát nem.

– Mire van szüksége? – buggyant ki belőlem mégis a kérdés egész véletlenül, vagyis nem egészen... Az van, Gizi néni, hogy amint Léna leül az íróasztalához, menten elkezd pörgetni az ujjai között a kulcsomót, és ez... ez a kigyóbüvölősdí kezd az idegeimre menni. Persze hogy nem az egyetlen tanítják, de kurvára hatásos. Leköti a páciens figyelmét, azt lesem, várom, mikor csusszan ki, koppan nagyot az asztallapon a kulcsomó: most, most... De hát én nem vagyok beteg!

„A gyávaságra nincs mentség!”

A trükk hozadéka, Gizi néni, szerintem, hogy kiiktatja a szemkontaktust, a páciens nem lát-hall, bocs, vagyis, csupán egy kedves női hangot hall, és

ha nem akar, márpedig nem akar kizökkenni a most-esik-le játék izgalmából, automatíca válaszolgat az elhangzó kérdésekre.

– Miből gondolja, hogy bármire is szükségem van?

Most, most fog leesni, a fenébe...

Ádi, ébresztő, nem vagy a betege, tők feleslegesen tornáztatja az ujjait!

Most, most fog leesni...

– Nem akarom megajándékozni a hetvenhetedik számovárral – feleltem.

Ha most nem ejti el... Mivel nem hangzott el a következő kérdés, és nem hivatkozhattam a magyar tévében látott színműnek, a Három nővérnek a paródiájára, magával kezdtem el példálózni, igen, Gizi néni.

– Kollegám az iskolában egy nyugdíjas korú tanárnő, aki annyi faliórát kapott ajándékba negyven valahány év alatt mint osztályfőnök – nők napja, születésnap –, hogy fél napjába kerül, míg átállítgatja az óramutatókat egy órával a téli időszámításról nyárra, a nyárról télire...

Most, most fog leesni...

– Az orvosnak hálából adott ajándék nem korrupció?

– Ha önnek választani kellene a remény és a félelem között, melyiket választaná?

Megrekedt az idő az éjszaka és a napfelkelte között, hmm?

Nincs, aki átállítsa.

A főúton araszoló kocsik legalább haladnak, a ködlámpák alagutat fűznek a gomolygó fehérségbe. „Az eső cseperészik, a csaj csöcsörészik...” Huhu, lézeng néhány pihentagyú a határon, de még mennyi, és Albi vevő a hülyeségre. Miért ne lenne?! Még mindig jobb, ha a gépkocsi ázik. Meglehet, azon röhögnek az anyósülésen, hogy rimának néztük a ködfátylas fatörzset, s legfőképpen azon, hogy Albi a lakcímét is tudni vélte. Tegnap este mi a fenének kellett elmennem apósomékhöz – paprikás krumplit enni? Anyu odahaza húst darált, fasírtot készített tarhonya körettel, és kész csoda, hogy nem veszekedtük le a csillárt a plafonról, miután hazaértem.

Most ne vess, Ádi!

Szarnak ázni könnyű.

Az elhaladó kocsikban ülők vajon kinek néznek?

Fatörzsnek aligha.

Levegőnek annál inkább.

Szilágyi Ádám vagyok, kérem, harminc éves, nő, hivatásomra nézve történész, jelenleg történelemtanárra a város legjobb és legszebb iskolájában. Állampolgárságom ukrán, nemzetiségem és anyanyelvem magyar, de mert

gondom-bajom kismillió, és a fizetésem kevés, nehezen tudnám magamat elképzelni szülővárosom csili-vili prospektusában. Csak. Ahogy Gizi néni mondaná. Tessék, tessék, itt látható a vissza nem térő alakom, nézzenek meg jól, hölgyeim és uraim! Tegnap nem álltam az utcasarkon, és várhatólag holnap sem fogok bőrigázott, épületes látvány nyújtani...

Miért, miért...

Velem is játszik a sors.

Kár, hogy városból most nem sok mindent látni. Történelme majd nyolcszáz éve alatt számtalan temetőt elboronáltak, majd beépítettek, míg elérte mostani méretét. Csontokra építkezünk, ahogy a költő mondja, kötőanyagunk a városlakók izzadsága, könnye, vére és az élet titka.

Az Isten, ha úgy tetszik.

Még hogy a gyávaságra nincs megbocsájtás!

Gizi néni, Gizi néni...

– Ha önnek választani kellene a remény és a félelem között, melyiket választaná? – kérdeztem a nem vártat Lénától, s engemet is meglepett a hangom mellébeszélést nem tűrő határozottsága. Semmi negédesség, hunyászkodás, tétováság. Első gondolatom: feleltetéskor, ha csak felelészben árnyalná a hanghordozásom, huhu, rég az iskola mumusa lennék a tanulók szemében.

Persze, hogy kifújta a kézmotolla.

A kulcsosomó nem az asztallapon, egyenest a padlón landolt.

Nem tudott érdekelni.

Egyfajta déjáj vu vett rajtam erőt, Gizi néni, határozottan az volt az érzésem, hogy már kismilliószor feltettem a kérdést.

Gondolatban.

Hol szándékosan, hol véletlenül.

Eszternek, anyuknak, Albinak, apósnak, anyósnak – mondhatni mindenkinek, akit az utamba sodort a jó dolga.

Persze, hogy ki senki se választaná a félelmet. Csakhogy... csakhogy élőszóban még soha...

– A kérdés a témánkhoz tartozik? – kérdezett vissza váratlanul a doktornő, és hangjában nyoma sem volt a kedvességnek. Érzékelhette a diszsonanciát, mert a tenyerét gyorsan a mellkasára szorítva köhintett néhányat.

– Mifelénk igen.

– Mi az, hogy k nám?!

Rendesen mellbetaszított az orvosnő arrogáns beszédmodora.

– Názusztrics nám, na persze. Ha nem tudnák ukránul, fogalmam se lenne, hogy mit akar a tudtomra hozni a k nám-ozásával. Mivel másabbak itt az emberek, mint az országban bárhol?! Három fülük van?!

– Mifelénk a beteg hozzátartozói azzal, hogy ajándékot adnak a kezelőorvosnak...

– Korrumpálják.

– Senkit nem fizetnek le, és nem is akarnak lefizetni. Reményre próbálnak szert tenni.

– Phh! Tudom én, amit tudok! Ön most azt az élvhajhász, kapzsi szélhámost védi, ugyanúgy, mint a kocsmáros.

– A főorvosra gondol?

– Ki másra?

– Mi hasznom belőle? Miért tenném?

– Mert... mert a főorvos is magyar.

(Folytatjuk)

